

Izhaja vsako soboto in velja:
 vse leto . . . . . K 10'—
 pol leta . . . . . „ 5'—
 četrt leta . . . . . „ 2'50

Inserati:

Petit-vrsta 1krat stane 20 vinarjev.
 Pri večkratni inserciji po dogovoru.

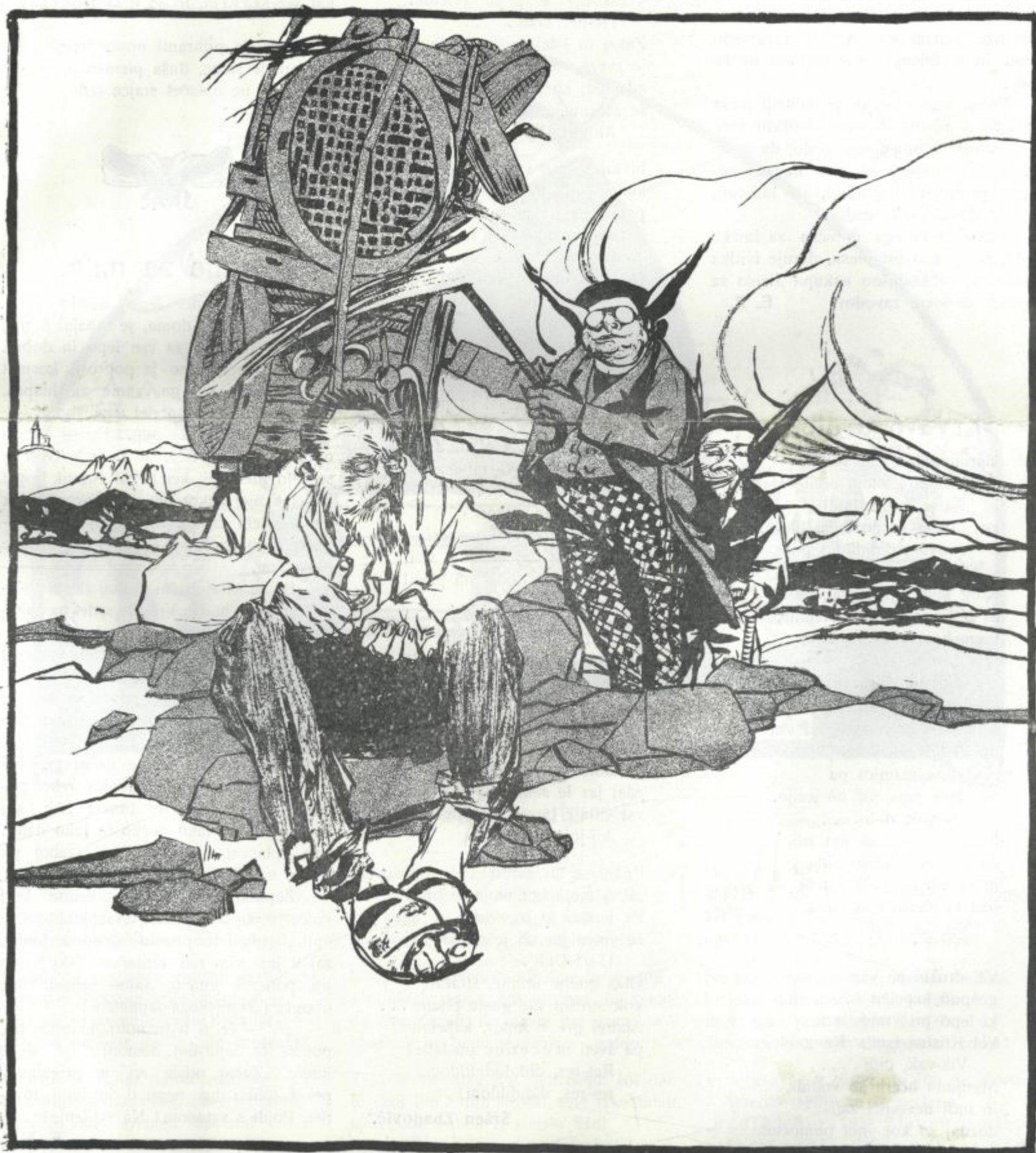
OSF.

Uredništvo sprejema le frankirane rokopise
 ter jih ne vrača.

Uredništvo je v Ljubljani, Knaflcove ulice 5,
 I. nadstr., upravništvo pa ravnotam spodaj.

Posamezna številka 20 vin.

Politično-satirični tednik.

„Kaj ne, prijatelj Šuklje, politična roba je tvojim starim ramam le pretežka, akotudi je suha!“

Pozor, plesalci in plesalke!

Škof Bonaventura je v svoji nemški propovedi na Silvestrov večer razpravljal jako temeljito o tem, kakšne hude strasti in pregrešna poželenja vzbujajo plesalcem tesno privijanje drugega k drugemu.

Da se ohrani mladeničem in dekletom čistost, ki je pri plesu v taki nevarnosti, hočejo baje merodajni faktorji po škofovi inicijativi kakor na Koroškem, izdati jako stroga navodila glede plesa. Poglavitna točka teh navodil veli, da naj nosijo plesalci in plesalke pri sebi izvrstno sredstvo, odvrčajoče vsako pregrešno misel in poželenje — steklenico lurške vode.

Poleg tega morajo prireditelji plesa postaviti v plesno dvorano lončene vrče in irigatorje z omenjeno vodo, da bodo od škofa izvoljeni in ples nadzorujoči organi postregli takoj z njo, ako bi komu ne zadostovala stekleničica.

Polovico čistega dobička za lurško vodo, razpečano pri plesu, daruje tvrda Smolnikar velikodušno nakupu fižola za gojence škofovih zavodov. **E. P.**

Krvava svatba.

Harmonika v hiši rolni,
da ven skozi okna odmeva,
in hiša je polna ljudi
kot nikdar še do tega dneva.

Vik-vak, dididildidildom,
vik-vak, dididildom!

Krog mize, glej, svatje sede
in ženin, nevesta v sredini;
vsem lica radostno žare,
le v ženinu znaka krvi ni.

Vik-vak, didi . . . . .

Kar oken je v sobo, na vsa
otroci od zunaj tiščijo;
nevestina mamica pa
se nanje prav nič ne jezijo.

Vik-vak, didi . . . . .

Še dobro celo se jim zdi,
da gledajo, koliko vina
in raznih gosposkih jedi
ima ta številna skupina.

Vik-vak, didi . . . . .

Vsi družbi pa kras in srce
gospod kapelan so stareji,
ki lepo pri vratih sede
kot Kristus tam v Kangelileji.

Vik-vak, didi . . . . .

Marijinih hčerk so vodnik
in tudi nevestici zali
dozdaj so kot vnet pomočnik
v raj z zgledi in sveti kazali.

O—ó! Didi . . . . .

Če grbast ni bil ali star,
ni fantu nobenemu smela
pogledati v lice nikdar;
vsa je za Marijo živela.

Da-da! Didi . . . . .

A kar naenkrat se zazdi
gospodu potrebno, da ona
dekliški svoj stan zameni
s „častitljivim“ stanom zakona.

A-ha! Didi . . . . .

In potlej nenudoma so
za ženina ji določili
Andrejca, ki danes ga z njo
v zakonski so jarem vklenili.

He-he! Didi . . . . .

Zakaj in kdaj prišlo do te
je zveze, ni jasno mu bilo;
zdaj pa, ko prepozno je že,
se ženinu je zasvetilo.

Ah-ah! Didi . . . . .

In kri se mu v žilah trdi,
ko vidi, da mladi se ženi
pogled le na popu mudi,
a zanj, za moža se ne zmeni.

Hu-hu! Didi . . . . .

Od vina obrazi gore,
le ženinu se ne ogreje;
harmonika poje, vrte
se pari, vmes uka se, smeje.

Hu-ra! Didi . . . . .

„Še David je plesal in pel
v čast božjo pred „skrinjo zaveze“;
zakaj pa bi jaz zdaj ne smel,
ko vino že v pete mi leze?“

Ju-hu! Didi . . . . .

Tako kapelan govori
ter suknjo na kljuko obesi,
češ: „Tukaj naj far zdaj visi,
fant pa se bo sukal na plesi!“

Sek-sek! Didi . . . . .

Vsa družba se zagrohota:
„Kako ta gospod so šegavi!“
Nevesta na ples se ravna,
pa ženin srdit jo ustavi:

„Pst-pst!“ Didi . . . . .

„Zdaj moja si, farški slepar
se nima te več dotekniti,
zdaj jaz le sem tvoj gospodar,
vse druge bom znal odstraniti!“

Joj-joj! Didi . . . . .

Pijani se far zareži:
„Prej moja kot tvoja je bila!“
Pa komaj to izgovori,
že vroča ga kri je oblila.

U-u! Didi . . . . .

Glas godbe utihne, strašan
krik strezni vse goste pijane . . .
Andrej gre v zapor, kapelan
pa sveti mučenec postane!

Res-res, dididildidildom,

res-res, dididildom!

Sršen Zbadovič.

Sonet.

„Razsekal plašč je,“ pravi sveto branje,
hvaleč Martina, svetega vojščaka,
„da ž njim odel bi nagega prosjaka.“ —
Da ni berača zeblo dosti manje,

da nahod je dobil svetnik v priznanje,
uničen plašč — vse to sicer napaka
bila je: toda plemenitost taka
vzbuditi mora nam občudovanje!

Posmeh in slava vedno si sledita;
uči nas to pogled v brezverske liste:
kar jaz slavim, to se ti tam očita:

Zavodom da prihraniš novce tiste,
kar pranje stane, duša plemenita,
v nedeljo ne oblečeš srajce čiste.

Drago za milo.

Kmet je imel lepo mlado ženo.
Kadar ga ni bilo doma, je zahajal k njej
župnik, navdušen za vse lepo in dobro.
Nekega lepega dne je poprosil kosmat
hudič kmeta, naj ga vzame za hlapca.
Kmet ga je takoj sprejel v službo.

Prvi dan gresta orat. Ko se vrmeta
opoldne na dvorišče, ju zagleda žena in
se zelo prestraši, ker je bil župnik zopet
prišel k njej kakor navadno skoraj vsak
dan ob tem času. Hitro skrije žena za-
ljubljenega grešnika v zaboj in postane
blizu vrat.

Bil je skrajnji čas, zakaj že sta vstopila
kmet in hudič. Vrag je sedel na zaboj
kjer je čepel župnik v zaporu.

„Tale zaboj upam prodati v mestu
za 500 K,“ je rekel kmetu.

Kmet vesel take ponudbe, mu je
tako dovolil, da nese zaboj v mesto
prodajat.

Hudič zadene breme na ramo. Ko
pride do mosta nad globoko reko, po-
stavi zaboj na tla ter pravi: „Ah, kaj
bom prenašal tako težko in tako daleč.
Rajši plačam kmetu 500 K, zaboj pa
vržem v vodo ter grem domov!“

Župniku je prihajalo vedno bolj
vroče v ozki temnici. Naenkrat začne
vpiti: „Lepo te prosim, gospod hudič,
saj ti jaz sam rad izplačam 500 K, da
jih ponesesh kmetu, samo izpusti me,
ubogega kranjskega fajmoštra!“

„A — če si ti tu notri, kranjski far,
potem te izpustim zastonj!“ je dejal
hudič. „Zakaj nihče mi ne priganja v
pekel toliko duš nego ti in tvoji tova-
riši. Pojdi s satanom! Na svidenje!“

F. N.

Izpred sodišča.

Zloglasen župnik je pogostoma vprašal zelo dovtipnega kmeta o različnih novostih.

Nekoč odgovori kmet župniku, da danes ne ve nič novega: le nekaj čudnega da se mu je sanjalo o župniku. Tega pa da se ne upa povedati.

Župnik ga je naposled vendar pregovoril in kmet je povedal, kaj se mu je sanjalo:

„Bil sem v peklu; tam so mi razkazali vse prostore za trpinčenje grešnikov.“

Čim globlje sem prišel, tem grozovitejše so bile kazni. Naposled pridem do razbeljene železne koč. Pred njo je stražilo več hudičev, ki mi niso dovolili pogledati te koč, češ, da sta tu notri dva največja grešnika vesoljnega stvarstva!

V tem trenutku zaslišim peklensko trobento oznanjujočo, da se menjajo straže. Ta trenutek sem naglo pogledal skozi okno v razbeljeno koč — in kaj sem zagledal!

Na enem izmed dveh razbeljenih stolov ste sedeli vi, gospod župnik!

To je razžalilo župnika. Vložil je kazensko ovadbo proti kmetu.

Pri obravnavi se je trudil kazenski sodnik, da spravi župnika in kmeta, trdeč, da to nikakor ni bila žalitev, ker je toženec pripovedoval le svoje sanje ter da ni imel namena žaliti župnika. Na koncu konca se je obrnil proti kmetu in ga vprašal:

V vaši pripovedki ste trdili, da ste videli v razbeljeni koči pekla dva razbeljena stola, kdo pa je sedel na drugem stolu?”

„Vi gospod sodnik! se je odrezal kmet.“

Cap.

Slovanski utrinki.

VIII.

Miljone Slovanov je že zatajilo svoj jezik, svoj narod ter se potujčilo, da kruti tujčin bi med svoje jih štel in več ne preganjal iz rodni dežel.

In kdo vse propalice gnusne prešteje, ki svojim rojakom kriče najglasneje, kako da so zvesti Slovani vsekdar, v resnici pa mar jim le njih je denar!

Da tega bi si kar največ nalovili ter z njim si bogastva, časti nakupili, o priliki vsaki sovragu svoj rod izdajajo skrivno kot žid Iškarjot!

IX.

Slovanskih izdajic povsod je obilo, slovanskih je pa najgostejše število, ker kuga, ki tako zalego rodi Slovence, v zaščiti je višjih moči:

Iz spanja Slovencev ne sme se buditi, s poukom resnic jim v glave ne svetiti, da črne drhali, ki koplje jim grob, spoznali ne bi in pognali v „galop“!

Zato se ne sme jim potrebnih šol dati, le škof jim z njih stroški sme take zidati, kjer bodo zobali le rimski fižol ter potlej okužili rod svoj še bolj!

X.

Do Adrije Nemci svoj most si gradijo, ker slinje se jim po — Balkanu cedijo! ker pa tu ovira slovenski jih rod, naj skoro za vselej izgine odtod!

Na Dunaju, v Nemčiji Nemci so tisti, ki tako skrbijo za svoje koristi in ki tako radi odrinili že Slovence bi z njih dragocene zemlje!

V nebesa al' v pekel, to jim je vseeno, v Ameriko selijo se še prelenu, „hudič liberalni“ Slovence krepi zatorej najfar jih v nebesa podi!

Cherchez la femme!

Župnik in kaplan sta se umela tako dobro, da sta včasih celo „Oso“ čitala skupaj.

Nekega jutra prisopiha kaplan navsezgodaj in potrka na župnikova vrata:

„Odprite, prosim, povem vam najnovejši dovtip „Ose“ o našem Tonetu.“

„Počakajte, še nisem oblečen.“

„Nič ne de, saj sem sam, gospod župnik.“

„Jaz pa ne!“

Korliče.

Za predpust.

Pred petimi leti je bil Milan od podplatov do cilindra zaljubljen v dražestno Anko. Pisaril ji je cele pole, koval pesmi polne najbolj delikatnih čustev, jo prosil in rotal — pa vse ni pomagalo nič. Trdosrčna je ostala, pa je!

Milanova gospodinja, po domače Figarica, je bilo strašno babjeverna in pobožna. Imel jo je prav rad, in rad ji je nagajal, zakaj se ni možila. Trdila mu je vselej, da je imela vse polno snubačev, pa tudi trden princip, da ostane nedolžna devica. Njej je potožil, da ga Anka ne mara.

Zasmilil se ji je in potolažila ga je, da mu pokaže sv. Tomaž v sanjah bodočo nevesto, če se posti Milan v ta namen na dan, posvečen temu svetniku. „Zakaj pa se niste postili še vi?“ jo je vprašal nesrečni Milan.

„O, saj sem se! Sv. Tomaž me je vodil po vrtu, kjer so cvetele same snežnobele lilije. Iz tega sem precej spoznala, da ostanem svoje žive dni nedolžna!“

„Pa poizkusim še jaz, naj bo, kar hoče!“ je dejal Milan. „Vsaj zvem, če je kaj verjeti svetemu Tomažu in pa vam!“

„Ves dan ne smete nič jesti ne piti ne kaditi gospod Milan! Ko zazvoni zdravo Marijo, pojdite in se umijte z vodo pod mostom, kjer nosijo čezenj mrličje, veste tam, konec trga, tam je taka voda! Obrisati se pa ne smete, vas obriše že sama nevesta!“

Res, na sv. Tomaža dan se je postil tožni Milan, ni ničesar jedel ne pil ne pušil. Strašno mučno mu je bilo to, ker je hudo rad stregel svojemu želodčku. Vendar se je premagal, nekaj iz zaljubljenosti, nekaj pa iz radovednosti, če se res kdaj oženi, ali pa če bo obsojen, da krevsa vse življenje sam med dolgočasnimi lilijami...

Zvečer se je žejen in lačen napotil k vodi in je požiral slino. Pošteno se je umil, od lic in brade mu je lilo kar curkoma. Medpotoma proti domu so kapljice zmrznile vsled strupenega zimskega mraza. V sobi se mu je lepo otajala

ledena skorjica. Peklo in skelelo ga je sicer po vsem obrazu, toda česa ne pretrpi prava ljubezen?

Legel je spat in kmalu zasmrčal. Sanjalo se mu ni vso noč ničesar, šele proti jutru se mu je zdelo, da je stopila prekrasna Anka v sobo. Milan je tako ostrmel, da je komaj bleknil:

„Milostiva gospodična, ali boste mar res vi moja ljuba žena?“

„Jaz, jaz, kajpada! Čez tri leta bo najina poroka. Zdaj pa vas moram obrisati!“

V neznosnem koprnjenju je vztrajal zaljubljeni Milan tri leta, potem pa je z genljivim pismom zasnubil lepo Anko.

In kaj mu je odgovorila obožavana krasotica?

„Obžalujem, da moram odkloniti Vašo ponudbo,“ mu je pisala, „in sicer zato, ker imate tako grdo prezebel nos.“

Žalostni Milan pa krevsa še dandanes med dolgočasnimi lilijami; pripomniti je le, da ni ostal tako nedolžen kakor mamka Figarica.

Hasan.

Razne novice.

Kmet: Gospod fajmošter, zakaj pa ste tako potrti danes na volitveni dan?

Župnik: Dobil sem od škofa brzojavko, ki mi zabranjuje agitirati.

* * *

Vlada odlaša otvoritev železnice skozi Karavanke, ker čaka zmage Nemcev pri volitvah v Jesenicah, da bi tako med zakrknjene Slovence na Koroškem zapihala nemška sapa ne samo od „rajha“, temveč tudi iz „obljubljene dežele“.

* * *

V Celovcu nameravajo „z dovoljenjem prečastitega krškega knezoškofijstva“ zidati „Narodni dom“. Denar da „Mohorjeva družba“. V „Narodnem domu“, menijo po dolgem zopet pod streho spraviti čestito v Gospodu zaspalo „Slovensko čitalnico“, „Beraški klub“, ki bi beračil za deficit čitalnice in za Slovence, ki so jih nemški gostilničarji in kavarnarji „poslali čez Karavanke“ (po domače: vrgli čez prag). Lahko noč, koroški zastanci!

Spectator.

Devičarska.

A: Meni je zelo všeč Marijina družba!

B: Zakaj pa?

A: Zato ker mi sedaj vsaka devičarica takoj odpre in pravi: „Le hitro noter, da te ne bode kdo videl!“

Cimrov.

Epistuale nigrae.

II.

Carissime mi amice!

Condonabis mihi attamen, si tibi has scripsi litteras, quonam modo magnum a corde avelli lapidem! Ita gratus amicus mihi est nemo, cui tales possim scribere res.

Nocte quadam somnium habui grave ac longum:

Fui loco, quem omnes patricii et iuris rerumque divinarum interpretes vocant nefarium. Virgines iucundae, occasionis deae quoque nominatae, pleno numero me, hominem clericum et valde probum circumstabant.

Statim mihi in mentem venit et, sui salutis immemor, dedi signum! Sed quam inexpectationem! Quinque vel sex adsluerunt et quam maxima vi omnibus locis me arripiebant. Ita denique incitato furore libidinis cupiditatisque omnia membra mea erant erecta, imprimis imperii fines, tamquam maximo timore iusto. Lacrimis obortis, nondum, quae circa me agantur, mihi fui conscius, cum Virago Aurelianensis, omnium muliercula pulcherrima, mihi amabiliter adnutavit atque etiam valde conturbato stante pede abduxit me in suam cameram obscuram. Morae impotens graviter laboravi, cessandi vel cunctandi nescius... Res tum gestas penna verbis non potest exprimere. Si autem et tu ipse tale habebis somnium, fieri non potest, quin aperietur et tibi, quales deliciae in hac lacrimarum valle possint existere. Quibus rebus rite exactis et tibi, qui es minime ad morae taedium ferendum patiens, innumerabiles tales delectationes optans

salutem plurimam tibi dico
con-lemenarius tuus

A. J.

P. S. Caveas, ne cui indigno haec veniant in manus!

Oglas.

Slavnemu občinstvu javljam vljudno, da sem otvoril z dovoljenjem politične oblasti parno elektrarno najnovejšega kroja in kova za spremenitev političnega mišljenja.

Kdor želi spremeniti svoje politično naziranje, njega postavimo na električno ploščo, dokler ne izpoti svojih nazorov; s parno elektriko mu ustvarimo novih.

Prvi ki izpremeni svoje mišljenje, dobi za nagrado zlato uro.

Vdano se priporoča,

H. Ivanovič,
Šukljetoj trg šte. 05.